

[Udenrigsministeren.]

at den danske regerings holdning til Spaniens eventuelle medlemskab af NATO er uforandret.

Sigsgaard: Jeg takker ministeren for svaret og fortolker det sådan, at regeringens stilling til spørgsmålet om Spaniens optagelse i NATO ikke alene er afhængig af en enkelt person i den spanske statsledelse, men derimod af selve det spanske system.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Heller ikke denne fortolkning er forkert.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Poul Dam** til justitsministeren:

„Bliver der ved behandlingen af ansøgninger om tilladelse til offentlig indsamling taget hensyn til andre forhold end de i indsamlingsloven anførte, og såfremt dette er tilfældet, med hvilken hjemmel sker det da?“

Poul Dam: Da den gældende indsamlingslov blev vedtaget af rigsdagen i 1934, var der kun to af de nuværende ærede medlemmer, som var med, og derfor trænges der måske til en erindring om, at loven dengang havde til formål at erstatte nogle gamle regler, der var blevet afskaffet ved straffeloven af 1930, og at forhindre misbrug af indsamlingsformen. Der havde i årene i forvejen været en række tilfælde, hvor velgørenhed havde været misbrugt på en om jeg må sige vel privat måde, som i hvert fald ikke gavnede de nødlidende, hvad man havde argumenteret med.

Man slog i debatten dengang meget stærkt på, at indsamlinger for at kunne godkendes skulle have velgørende formål eller være af almen interesse, og man ønskede i den anledning en effektiv kontrol med indsamlingerne. Således blev loven også gennemført. Disse krav er jo overmåde rimelige. Nærmere regler findes der ikke for, hvorledes justitsministeren skal stille sig til ansøgninger om indsamlinger. Afgørelserne er, så vidt jeg har forstået, helt diskretionære.

Men den specielle sag, som kalder mig frem, nemlig afslaget på en henvendelse fra en komité, der ville foranstalte en indsamling til Vietnam, har aktualiseret

det spørgsmål for mig, om der findes andre retningslinjer, som ministeriet går ud fra, end dem der findes i indsamlingsloven, og hvad disse retningslinjer da støtter sig på.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): I anledning af hr. Poul Dams spørgsmål skal jeg oplyse følgende.

Efter indsamlingslovens § 2 kan tilladelse til offentlig indsamling kun gives til velgørende formål eller til formål, der har almen interesse. Tilladelse meddeles ifølge loven af justitsministeren, hvis den skal finde sted i større områder end et enkelt amt. Der er altså ikke tale om, at justitsministeren skal meddele enhver ansøgt tilladelse, hvis den opfylder de nævnte betingelser, men ministeren kan kun give tilladelsen, hvis det er tilfældet.

Hvis ikke særlige grunde gør sig gældende, vil justitsministeriet dog efter den praksis, der har udviklet sig, normalt give en tilladelse, hvis de nævnte betingelser er opfyldt. Der vil altså normalt blive meddelt tilladelse til en ansøgt indsamling, hvis den enten er til velgørende formål eller er af almen interesse. Men i og for sig mangler der ikke hjemmel til at tage andre forhold i betragtning. Som et almindeligt eksempel herpå kan jeg nævne, at ministeriet normalt vil give afslag, såfremt der har været indsamlet til det samme formål en gang tidligere i det pågældende år.

Der kan, når der er tale om at foretage indsamling til formål udenlands, være grund til at spørge udenrigsministeriet, og det har vi i et konkret tilfælde for nylig gjort, og vi har fulgt de anvisninger, vi fik fra udenrigsministeriet, så meget mere som vi i justitsministeriet var enige i de krav, man fra udenrigsministeriets side stillede.

Poul Dam: Jeg takker ministeren for svaret, som ikke overraskede mig så meget. Jeg er klar over, at tilladelse normalt vil blive givet, og at et af de punkter, der bliver af interesse, må være, om en vis indsamling kan siges at have almen interesse.

Det forekommer mig, at der vel ikke kan være nogen ret til at foretage indsamlinger